

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 122/08-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. apríla 2008 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. Š. M., Č., zastúpeného advokátkou JUDr. T. P., Ž., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Čadca v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 75/2003 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. Š. M. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. marca 2008 doručená sťažnosť Ing. Š. M. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len

„dohovor“) postupom Okresného súdu Čadca (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 75/2003.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal 9. júna 2003 okresnému súdu žalobu o ochranu osobnosti, ktorá je vedená pod sp. zn. 12 C 75/2003. Ďalej v sťažnosti uviedol:

«Okresný súd Čadca rozhodol vo veci rozsudkom č. k. 12 C 75/2003-121 z 13. 5. 2005, ale Krajský súd v Žiline ako súd odvolací uznesením č. k. 8 Co 470/2005-153 z 31. 1. 2006 zrušil rozsudok súdu prvého stupňa pre procesné pochybenia v postupe súdu. Spis bol vrátený súdu prvého stupňa 18. apríla 2006.

Ku dňu podania sťažnosti vo veci nebol nariadený termín pojednávania.

(...)

Odporca relevantným spôsobom nereagoval ani na sťažnosť na prietáhy, pretože od podania poslednej sťažnosti uplynulo takmer 6 mesiacov a vo veci sa naďalej nekoná, napriek tomu, že predseda súdu v odpovedi z 12. 11. 2007 na druhú sťažnosť oznámil, že sťažnosť považuje za dôvodnú.

(...)

Sťažovateľ zdôrazňuje, že právo, aby vec bola prejednaná v primeranej lehote je integrálnou súčasťou práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podmieňuje priamo spravodlivý charakter konania, pretože neúmerne prietáhy majú za následok stratu dôkazov alebo oslabenie ich hodnoty. Neskoré rozhodnutie môže pre účastníka konania vôbec stratiť zmysel, teda doslova platí „neskorá spravodlivosť nie je žiadna spravodlivosť“ (justice delayed is justice denied). Podľa názoru sťažovateľa príliš pomalá spravodlivosť stráca kredibilitu v očiach verejnosti a účastník konania je príliš dlho vystavený neistote o výsledku procesu, úzkosti a stresu s tým spojený. Všetky tieto pocity sú blízke sťažovateľovi, ktorý sa domáha svojich práv od 09. 06. 2003.»

Sťažovateľ žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd takto rozhodol:

„1/ Základné právo Ing. Š. M. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prerokovanie veci v primeranej lehote

podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Čadca sp. zn. 12 C 75/03 porušené bolo.

2/ Okresnému súdu Čadca prikazuje vo veci sp. zn. 12 C 75/2003 konať bez zbytočných prieťahov

3/ Ing. Š. M. priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 200 000,- Sk (slovom dvestotísíc korún slovenských), ktoré je Okresný súd Čadca povinný mu vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4/ Okresný súd Čadca je povinný v lehote jedného mesiaca od právoplatnosti nálezu nahradiť trovy konania trov konania Ing. Š. M. na účet právnej zástupkyne JUDr. T. P. (...) tak ako budú vyčíslené na výzvu Ústavného súdu SR.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98).

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 221/05).

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čo platí aj vo vzťahu k čl. 6 ods. 1 dohovoru, môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných prieťahoch (m. m. II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04).

Predmetom konania pred ústavným súdom je nárok sťažovateľa na ochranu pred postupom okresného súdu, ktorým boli podľa neho spôsobené zbytočné prieťahy a porušené jeho označené práva.

Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 154/03, IV. ÚS 147/04, IV. ÚS 221/05). V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priet'ahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, čo platí aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (napr. II. ÚS 57/01, IV. ÚS 110/04), prípadne návrhu buď nevyhovovel (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. I. ÚS 17/01, I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, IV. ÚS 221/05).

Ústavný súd po oboznámení sa so sťažnosťou a s jej prílohami dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľa je zjavne neopodstatnená.

Právny názor ústavného súdu o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti vychádza z vyhodnotenia doterajšieho priebehu konania pred okresným (a krajským) súdom, ktoré začalo doručením žaloby sťažovateľa 9. júna 2003 na začatie konania o ochranu osobnosti. V predmetnej veci okresný súd rozhodol rozsudkom č. k. 12 C 75/2003-121 z 13. mája 2005, ktorý na odvolanie sťažovateľa Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 8 Co 470/2005 z 31. januára 2006 zrušil pre procesné pochybenia súdu. Spis bol vrátený okresnému súdu 18. apríla 2006. Podaním z 19. septembra 2006 sťažovateľ vzniesol námietku zaujatosti voči všetkým sudcom okresného súdu. K času podania sťažnosti vo veci nebolo rozhodnuté.

Doterajšia dĺžka konania vedeného okresným (a krajským) súdom (viac ako 4 roky), pričom okresný súd a krajský súd vo veci už raz rozhodli, spolu s charakterom veci (návrh na ochranu osobnosti) zatiaľ vylučuje, aby konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 12 C 75/2003 bolo možné pokladať za konanie so zbytočnými priet'ahmi, a to aj napriek tomu, že z vyjadrenia sťažovateľa vyplýva, že v postupe okresného súdu došlo zrejme k priet'ahom v čase po vrátení veci odvolacím súdom. Uvedená skutočnosť bola vyvolaná aj tým, že sťažovateľ vzniesol námietku zaujatosti voči všetkým sudcom okresného súdu.

Zistené skutočnosti zatiaľ nepostačujú na prijatie záveru, že by uvedené prietahy a celková doterajšia dĺžka konania dosahovali ústavne relevantnú intenzitu.

Vzhľadom na uvedené, najmä s prihliadnutím na doterajšiu dĺžku konania vedeného okresným (a krajským) súdom (viac ako 4 roky) a charakter sporu nepovažoval ústavný súd postup okresného súdu za taký, ktorý by mohol byť východiskom na vyvodenie záveru o príčinnej súvislosti s možným porušením základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vzhľadom na všetky tieto skutočnosti neprichádza podľa ústavného súdu do úvahy, aby doterajší namietaný postup okresného súdu signalizoval možnosť kvalifikovať ho po prijatí návrhu na ďalšie konanie ako porušenie označených práv sťažovateľa.

Z týchto dôvodov ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. apríla 2008